

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Lázár Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Dibácsi Zsuzsanna Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2007. március 19. napján kelt 22.G.20.363/2006/14. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja azzal, hogy mellőzi a felperes 2004. december 31. napján lejárt kiadási jogára vonatkozó megállapítást, továbbá pontosítja, miszerint a perújítási eljárást nem az alperes, hanem **Sz. L.** kezdeményezte.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000,- (Tizenötezer) Ft másodfokú költséget.

Megállapítja, hogy az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 24.000,- (Huszonnégyezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes és az amerikai székhelyű C. W. Alapítvány (a továbbiakban Alapítvány) között 1998. március 13. napján létrejött kiadói szerződéssel az Alapítvány mint a szerzői jog birtokosa átruházta a kiadóra, azaz a felperesre W. A. író (a továbbiakban a szerző) összes művei kiadásának és terjesztésének jogát. A szerződés felsorolta azon műveket, amelyekre az kiterjed. A szerződés 2. pontja rögzítette, hogy a felperes elnyeri a szerződésben megjelölt művek magyar nyelven való kiadásának kizárólagos jogát, teljes vagy részleges román nyelvre való fordításának jogát 2004. december 31. napjáig, valamint ezeknek a műveknek a terjesztési jogát egész Európa területén 2005. december 31. napjáig.

A szerződő felek a szerződést 2005. július 27-én kiegészítették, és akként rendelkeztek, hogy a szerződésben feltüntetett művek utánnyomása és forgalmazása - más rendelkezésig - 2008. december 31. napjáig lehetséges.

Sz. L. magánszemély szerzői felhasználói jog megsértésének megállapítása iránt pert indított az Alapítvány és társai ellen arra hivatkozással, hogy a szerző 1989-ben a műveinek kiadására vonatkozó vagyoni jogait reá átruházta, ebből következően utóbb azokról nem rendelkezhetett.

A Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság a folyamatban volt szerzői jogi perben a Pf.IV.24.512/2004/6. számú és az azt a felülvizsgálati eljárásban hatályában fenntartó Pfv.IV.21.909/2004/8. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az Alapítvánnyal szemben előterjesztett keresetet elutasította. Indokolásában megállapította, hogy a szerző a szerzői jogait még életében az Alapítványra átruházhatta és az Alapítvány jogosult volt a szerző műveinek kiadására, illetőleg annak engedélyezésére, hogy a művek kiadását további személyek végezzék anélkül, hogy ez a másik jogtulajdonos jogait megsértené.

A jogerős részítélet ellen perújítási eljárás van folyamatban a Fővárosi Bíróság előtt 22.P.630.622/2004. szám alatt.

Az alperes kiadói joga Sz. L.-től származik.

Az alperes 2005. augusztusában, a vele üzleti kapcsolatban álló könyvkereskedők közül az I. Könyvesboltja, a K. , a G. Bt., a S. Kft., a P.K. Kft., a C. Könyvesbolt, a L. Könyvkereskedés, a M. K. Kft. és a P. Könyvesbolt számára a következő tartalmú levelet küldte:

„A alperes neve Egyesület jogi képviselője már 2004. decemberében felhívta a figyelmet arra, hogy W. A. kiadói jogával kapcsolatosan perújítási eljárást kezdeményezett Sz. L., aki W. A. műveinek jogszerű felhasználója, s aki ezt a jogát a alperes neve Egyesületre átruházta.

A perújítási eljárás oka az a megállapításunk volt, hogy nem W. A. aláírása szerepel a C. W. Alapítvány és W. A. közötti szerződésen, amely szerződésből a M., illetve a L. Kiadók joga ered.

A Fővárosi Bíróság a perújítást elrendelte. Ebből a döntésből arra lehet következtetni, hogy a bíróság által kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye

alapján - ha az alátámasztja a perújításhoz csatolt szakvéleményeket - megállapításra kerül az, hogy a C. W. Alapítványnak nincs jogszerű felhasználói joga.

Ebből a várható ítéletből az is következik, hogy a kiadók, akik jogosultságukat az alapítványtól szerezték - jelen esetben a M. és a L. Kiadók -, jogosulatlan felhasználók lesznek, és kártérítési kötelezettségük keletkezik a jogszerű felhasználóval szemben."

„Mindezen túl az is tény, hogy a felperes neve kiadási joga 2004. december 31-én lejárt, a forgalmazási joga pedig - következésképpen a L. Kiadó terjesztési joga is - 2005. december 31-én jár valamennyi W. A. művel kapcsolatosan. Erre a körülményre egyébként a kiadványaikban ők maguk is felhívják a figyelmet. (pl. a 2003-ban megjelentetett „Valaki tévedett” c. könyvben, lsd. melléklet). Ebből következik, hogy a M. és L. Kiadók által kiadott művek forgalmazását meg kell szüntetni.

Fentiekre tekintettel felhívom a szíves figyelmét arra, aki továbbra is folytatja a jogszerűtlenül kiadott művek forgalmazását azzal szemben a jogszerű felhasználó kártérítési igényével fog élni.

A K. Kiadó vitán felül jogtisztá W. A. életműsorozatával (lsd. melléklet) a továbbiakban is a rendelkezésükre állunk."

A felperes a Pest Megyei Bírósághoz 2006. január 19-én benyújtott keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a könyvkereskedőkhöz írt leveleivel megsértette elsődlegesen az 1997. évi LVII. törvény (Tpv.) 3. §-át, másodlagosan annak 2. §-át. A levelekben valótlanul állította, hogy a felperes kiadói, illetve forgalmazói joga megszűnt, illetve a perújítással kapcsolatosan a tényállásból csak a versenytársára hátrányos mondatokat emelte ki, és ezáltal hamis képet alakított ki a kereskedők előtt a felperesi cég tevékenységéről. Az inkorrekt információk terjesztésével sértette, de legalábbis veszélyeztette a felperes jó hírnevét, amely alkalmas arra is, hogy a felperes üzleti partnereinek bizalmát megingassa, ezáltal súlyos zavarokat okozzon a felperes és a könyvkereskedők közötti üzleti kapcsolatokban. Az alperes az alapvető üzleti tisztesség követelményeinek nem megfelelő eljárásával a felperes hátrányára tisztességtelen előnyre tesz szert a könyvkereskedői piacon, amelynek következményeképpen a felperesnek anyagi kárt is okoz, illetve okozott. Jelen eljárásban a felperes kártérítési igényt azonban nem érvényesített. Kérte, hogy a bíróság állapítsa meg az alperesnek a Tpv. 3. és 2. §-ába ütköző jogsértő magatartását, kötelezze az alperest a jogsértés abbahagyására és tiltsa el a további jogsértéstől, valamint kötelezze megfelelő elégtétel nyújtására akként, hogy két országos napilapban jelentessen meg fizetett hirdetést, amelyekben a bíróság ítéletének jogsértés tényét megállapító rendelkező részét közzéteszi. Kérte az alperes perköltségben való marasztalását.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a megküldött levelekben az alperes nem valótlanul állította, hogy a felperesnek mind a kiadási, mind a forgalmazási joga megszűnt, figyelemmel arra, hogy a levél megírásának időpontjában a felperesnek már csak utánnyomási joga volt. A felperes egyébként a korábbi kiadványaiban

maga adott tájékoztatást arról, hogy kiadási joga 2004. december 31-ig, forgalmazási joga pedig 2005. december 31-ig van, a levelekben az alperes ezt csak idézte. Előadta azt is, hogy a levél megírását megelőzően felhívta a felperest, hogy igazolja az általa az Alapítvánnyal kötött szerződés hatályának meghosszabbítását azonban a felhívásnak a felperes - ígérete ellenére - nem tett eleget. Tény az is, hogy a felperesnek 2005. január 1-jét követően 2005. július 27-ig, a szerződés kiegészítéséig bezárólag nem volt szerződéses felhatalmazása arra, hogy a szerző műveit kiadja, de még arra sem, hogy ezeket utánnnyomással megjelentesse. Az alperes egyébként csak a rendelkezésére álló információkból vonhatta le a nagy részben helyes következtéseit, miszerint a felperes felhasználói jogosultsága több vonatkozásban megkérdőjelezhető.

A levél perújítással kapcsolatos része vonatkozásában előadta, hogy tárgyszerűen tájékoztatta az ügyfeleit a perújítási kérelemről is, és e körben arra is hivatkozott, hogy korábban az alperes jogi képviselője már hasonló, jogilag teljesen megalapozott tájékoztatást adott a címzetteknek a szerző műveivel kapcsolatos kiadási jogokról.

Mindezekből álláspontja szerint az következik, hogy az alperes nem közölt hamis tényeket a könyvkereskedőkkel, ezáltal a felperes személyi jogait nem sérthette meg, mivel a közöltek a valóságnak megfeleltek és az alperes magatartása az üzleti tisztesség követelményébe sem ütközött. Ezt az álláspontját támasztja alá az is, hogy a szerzői jogi törvény értelmében a könyvkereskedőknek még jóhiszemű magatartásuk esetén is kártérítést kell fizetniük a kiadói jogok megsértése esetén. Az alperes csak ezen károsodástól kívánta a könyvkereskedőket megóvni. Végül hangsúlyozta, hogy a felperest nem érte károsodás, mert a forgalma nem csökkent a hivatkozott levelek megírását követően sem.

Az elsőfokú bíróság a 2007. március 19. napján kelt 22.G.20.363/2006/14. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét, amikor az I. Könyvesboltja, a K., a G. Bt., a S. Kft., a P.K. Kft., a C. Könyvesbolt, a L. Könyvesbolt, a M. K. Kft., végül a P. Könyvesbolt számára 2005. augusztusában küldött levelekben valótlanul azt állította, hogy a felperes kiadási joga 2004. december 31. napján lejárt, forgalmazási joga pedig 2005. december 31. napján lejár valamennyi W. A. művel kapcsolatosan, és ebből következően a felperes neve és a L. Kiadó által kiadott művek forgalmazását meg kell szüntetni; valamint akkor, amikor azt állította, hogy az alperes által kezdeményezett perújítási eljárás során várható ítéletből az következik, hogy azok a kiadók, aki a jogosultságukat a C. W. Alapítványtól szerezték - jelen esetben a felperes neve és a L. Kiadó - jogosulatlan felhasználók lesznek, és kártérítési kötelezettségük keletkezik a jogszerű felhasználóval szemben. Az elsőfokú bíróság eltiltotta az alperest attól, hogy a jövőben a fenti tartalmú közlést tartalmazó levelet vele üzleti kapcsolatban álló könyvforgalmazók számára eljuttasson. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a saját költségén az ítélet rendelkező részét küldje meg a felsorolt könyvkereskedők számára. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy azt vizsgálta, hogy az alperes által megírt levelek a megírás időpontjában valótlan tényeket tartalmaztak-e, illetve valós

tényeket hamis színben tüntettek-e fel, és ezzel a versenytárs jóhírnevét vagy hitelképességét sértették-e.

Megállapította a csatolt kiadói szerződésből és annak 2005. július 27. napján kelt kiegészítéséből, hogy a felperes a szerződésben rögzített művek kiadásának és terjesztésének jogával 2004. december 31. napjáig, míg terjesztésének jogával 2005. december 31. napjáig rendelkezett. A kiegészítés értelmében pedig a szerződésben feltüntetett kiadványok tekintetében 2008. december 31. napjáig utánnyomási és forgalmazási joggal rendelkezik.

Ezért az alperes 2005. augusztus 12. napján kelt levelében valótlanul állította azt, hogy a felperes forgalmazási joga 2005. december 31. napján lejár. Rámutatott, hogy az alperes a levél megírása előtt hitelt érdemlően nem győződött meg arról, hogy a felperes felhasználói jogai mely időszakban állnak fenn.

A per tárgyát képező levél valóban tartalmazza azt, hogy perújítási eljárás van folyamatban a Fővárosi Bíróság előtt és a kérelmet a bíróság érdemi tárgyalásra alkalmasnak ítélte, azonban azzal, hogy az alperes a levélben az eljárás eredményét, annak befejezése előtt, egyoldalúan oly módon valószínűsítette, hogy az a felperesre várhatóan terhes lesz, ezzel megsértette a felperes jóhírnevét. Az ily módon történő tájékoztatás a perben nem álló személyek felé olyan fenyegetés, amely alkalmas a felperes jogainak megsértésére. A levél azt sugalmazza, hogy az Alapítványnak - amelytől a felperes a kiadói jogát származtatja - nincs jogszerű felhasználói joga. Ezáltal az alperes megsértette a felperes terhére a Tpvt. 3. §-át. Az elsőfokú bíróság a Tpvt. 86. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította a jogsértést, a b) pont eltiltotta az alperest attól, hogy a jövőben ilyen tartalmú levelet küldjön a vele üzleti kapcsolatban álló könyvkereskedők számára, végül a c) pont alapján elégtétel adására oly módon kötelezte az alperest, hogy az ítélet rendelkező részét azon könyvkereskedők részére kell elküldenie, akiknek a 2005. augusztusi levelét is megküldte. Az elégtétel-adás körében utasította el ezt meghaladóan a felperes keresetét, mellőzve a két országos napilapban történő közzétételt, mert indokolatlannak látta, hogy az elégtétel adására nagyobb körben kerüljön sor, mint amilyen körben a jogsértő levelet közölték.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását, továbbá perköltségben való marasztalását kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része ténybeli tévedést tartalmaz, mert a perújítást nem az alperes, hanem a perben nem álló **Sz. L.** kezdeményezte. Egyebekben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de az abból levont jogi következtetése téves. A rendelkezésre álló szerződésekből ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy a valóságnak megfelelően tartalmazza a sérelmezett levél azt, hogy a felperes kiadási joga 2004. december 31-én lejárt. Különösen igaz ez azért is, mert a szerző számos olyan művét adta ki és forgalmazta a felperes, amelyre soha nem volt sem kiadói, sem forgalmazói joga. Az a tény, hogy a felperes számos mű vonatkozásában nem rendelkezik felhasználói jogosultsággal, a bizonyítási eljárás során derült ki, mivel ekkor mutatta be a felperes a szerződéseket. Ez azonban az elsőfokú bíróságot nem befolyásolta a döntése meghozatalakor, holott ezzel az alperes egyértelműen bizonyította azt,

hogy egyes művek vonatkozásában soha nem volt felhasználói jogosultsága a felperesnek, más művek vonatkozásában pedig a kiadói joga 2004. december 31-én valóban megszűnt. Forgalmazási joggal 2005. január 1-je és június 27-e között pedig egyáltalán nem rendelkezett.

Tévedett az elsőfokú bíróság amikor az alperes terhére róta, hogy a kifogásolt levél megírása előtt hitelt érdemlően nem győződött meg arról, hogy a felperes felhasználói joga mely időszakban állt fenn. Ez az elvárása az elsőfokú bíróságnak teljesen életszerűtlen, mivel üzleti titokra való hivatkozás okán a felhasználási jogosultsággal rendelkező kiadók nem mutatják be a konkurens cégeknek a szerződésüket. Jelen esetben is csak ígéretet tett erre a felperes. Emiatt nem volt megfelelő eszköz arra, hogy hitelt érdemlő információt szerezzen az alperes a felperes felhasználói jogáról. Ugyanakkor nem értékelte az elsőfokú bíróság azt az alperesi magatartást, hogy az alperesi levélben foglalt állítást a felperes saját kiadványaiból merítette, és azt is megpróbálta megtudni, hogy kötöttek-e újabb szerződést a felek, de a felperes nem mutatta be a szerződés kiegészítést, holott ezzel a tevékenysége jogszerűségét igazolhatta volna.

A perújítással kapcsolatos ítéleti indokolás pedig azért téves, mert az alperes a levélben a tényeknek megfelelően tájékoztatta ezzel kapcsolatosan a könyvforgalmazókat, és csak feltételes módon jelezte az esetleges pernyertességet és annak következményeit. A "várható ítélet" megfogalmazás egy folyamatban lévő perben semmiképpen sem minősül jóhírnév megsértésének vagy tisztességtelen piaci magatartásnak, különös tekintettel arra, hogy korábban jogi képviselő részéről részletes és szakmailag pontos tájékoztatást kaptak a címzettek. Erre figyelemmel az alperesi levél csak valós tényeket tartalmaz, mellyel nem valósítható meg a jóhírnévhez való jog megsértése, sem pedig a tisztességtelen piaci magatartás, mely utóbbi jogsértésre való utalást csak az ítélet indokolása tartalmaz.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

A fellebbezés érdemben nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és érdemben helytálló jogi következtetéssel és megalapozott indokolással állapította meg az alperes Tpvt. 3. §-ába ütköző tisztességtelen piaci magatartását és alkalmazta a keresetben kért további jogkövetkezményeket.

Megalapozottan hivatkozott azonban az alperes a fellebbezésében arra, hogy a sérelmezett levelekben, az a kijelentés, hogy a felperes kiadási joga 2004. december 31-én lejárt, a levél megírásakor megfelelt a valóságnak, emiatt e tekintetben nem állapítható meg az alperes Tpvt. 3. §-ába ütköző jogsértő

magatartása. A Fővárosi Ítéltábla ezért mellőzte az elsőfokú ítélet rendelkező részéből a felperes 2004. december 31. napján lejárt kiadási jogára vonatkozó megállapítást.

Rámutat e körben, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában már helyesen rögzítette, hogy az alperes a 2005. augusztus 12. napján írt levelekben valótlan tényként a forgalmazási jog 2005. december 31.-i lejáratát állította, figyelemmel arra, hogy az eredeti kiadói szerződés kiegészítése szerint a forgalmazási jog 2008. december 31. napjáig meghosszabbításra került.

Alappal hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része tévesen tartalmazza, hogy a szerzői jogi perben a perújítást az alperes kezdeményezte.

A Fővárosi Ítéltábla ezt a nyilvánvaló elírást az elsőfokú ítélet rendelkező részében kijavította, nem érintve az ügy érdemében hozott helytálló mérlegelésen alapuló, megalapozott döntést az alábbiak szerint.

A felperes a keresetét a Tpvt. 3. és 2. §-aira alapította.

Az elsőfokú bíróság az ítélete rendelkező részében azt állapította meg, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét, azaz a jogsértést a Tpvt. 3. §-a alapján állapította meg.

Az alperes a fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy a Tpvt. 2. §-ában megfogalmazott általános tilalomra való utalást csak az ítélet indokolása tartalmaz.

A fellebbezésben hivatkozott utalás az elsőfokú bíróság ítéletének az indokolásában a jogszabály szövegének rögzítése, egyebekben az indokolás a Tpvt. 2. §-ával nem foglalkozik, ezért az kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

A bírói gyakorlat egységes abban a kérdésben, hogy ha a keresetben a felperes a Tpvt. 2. §-ára, továbbá a 3-7. §-okban meghatározott valamely ún. típustényállásra is hivatkozik, a sérelmezett alperesi magatartást elsődlegesen a típustényállás alapján kell vizsgálni. Amennyiben azt - jelen esetben a Tpvt. 3. §-ában megfogalmazott jóhírnév sértést - a sérelmezett magatartás megvalósítja, úgy a típustényállásba ütköző jogsértés megállapításának van helye. Ugyanezen magatartás tekintetében a Tpvt. 2. §-ának megsértése már nem vizsgálható, de nincs is jelentősége. A jogalkotó a Tpvt. 2. §-át, az ún. fejezeti klauzulát abból a megfontolásból alkotta meg a törvény magyarázata szerint, hogy azon tisztességtelen gazdasági tevékenységek esetén is megteremtse a szankcionálás lehetőségét, amelyek jellegüknél fogva nem sorolhatók egyetlen nevesített tényállás keretébe sem, vagy azokon valamiféle többletmagatartással túlmutatnak.

Jelen esetben ezért a Tpvt. 2. §-ára alapított felperesi igény elutasításának volt helye figyelemmel a Tpvt. 3. §-ába ütköző alperesi jogsértő magatartás megállapítására.

Az elsőfokú bíróságnak a helyt adó ítéleti rendelkezést meghaladó, keresetet elutasító döntése ezért helyesen a Tpvt. 2.§-ára alapított igény elutasítását is magában foglalja a fentiek értelmében, a jelen másodfokú határozatban írt indokok alapján.

Végül a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság.

Jelen kereset elbírálása szempontjából nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a felperes 2005. január 1-je és július 27-e között rendelkezett-e, illetve milyen felhasználói jogosultsággal rendelkezett, mivel a leveleket az alperes ezt követően írta meg és küldte el a címzettekhez. Annak sincs jelen ügy szempontjából relevanciája, hogy egyes művek tekintetében megillette-e eredetileg a felperest a kiadás és forgalmazás joga, illetve jelenleg az utánnyomás és forgalmazás jogosultsága, ugyanis a sérelmezett levelek nem erről szóltak. Azok egyértelműen azt a valótlan tényt tartalmazták, hogy a felperest a szerző művei vonatkozásában 2005. december 31. napját követően nem illeti meg forgalmazási jog, illetve a perújítással kapcsolatos közlés valós tényt tüntetett fel hamis színben, az elsőfokú bíróság helytálló értékelésének megfelelően.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint pontosított rendelkező résszel és kiegészített indokolással hagyta helyben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

Az alperes a fellebbezés előterjesztésével egyidejűleg kérte annak megállapítását, hogy illetékmentesség illeti meg és csatolta az alapul szolgáló nyilatkozatot és nyilvántartásba vételi igazolást. Az elsőfokú bíróság az alperes részére - tévesen - illetékfeljegyzési jogot engedélyezett a 16. sorszámú végzésével.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperest az Itv. 5. § (1) bekezdés d) pont alapján személyes illetékmentesség illeti meg.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest, hogy fizesse meg a felperesnek az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségét, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az ügyvédi munkadíj az általános forgalmi adót tartalmazza.

Az alperes pervesztessége folytán a személyes illetékmentességére tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2007. év október 25. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Molnár József sk.

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő